

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Brin_David-Reka_casu.PDB

PDB Name: Brin - Řeka času.TXT
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.7.2003
Modification Date: 29.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Brin

Řeka času

Myslím si, že by nikdo nedokázal říci, kdy to vlastně začalo. Zprvu to vypadalo jako smrtelná choroba, Tucty, možná celé stovky lidí byly pohřbeny, nebo poslány do krematorií, než se přišlo na to, co to vlastně pomalé koma (či jak se říkalo "pomkom") je.

Tahle pseudosmrt udeřila naprosto neočekávaně. Neexistoval žádný příznak, žádný varovný symptom, který by ji signalizoval předem.

Její oběti byly často nalezeny v posteli, na první pohled spící, ale ztuhlá a neprobuditelná. Objevovali je na chodníku, s prázdnými očima a znehybnělé doslova uprostřed kroku. V úřadech byli Pomalí nalézáni s nehybnými pohledy, upřenými do papírů, tužky napřažené nad chybějící tečkou či čárkou.

Těla si udržovala svou teplotu. Podrobným pozorováním se zjistilo, že ze vzduchu odčerpávají kyslík a vracejí do něj kyslíčnick uhlíčitý. Ztuhlost jejich těl se však podobala smrtelnému ztuhnutí pouze v jediné věci. Stejně tak jako při rigor mortis vzdorovala každému pokusu pohnout některou z končetin.

Něco takového nikdo nikdy předtím nezažil. Brzo se rozběhl celosvětový projekt výzkumu.

Několik týdnů po tom, kdy byla epidemie určena, dovrzala kolečka vládní aktivity tak daleko, že vtáhla do toho zmatku i mne. Než se Úřad pro řízení krizových situací dostal tak daleko, aby začal probírat své seznamy nenormálních poradců, viděl jsem, jak nová choroba zasáhla několik mých známých - dva z blízkých známých, dva z blízkých přátel a - přímo před mýma očima - mého literárního agenta.

Byli jsem s Larry Carpiselem na obědě u Goldfarba, což je restaurace ve střední cenové třídě nedaleko jeho kanceláře. Tradičně tam vodí na obědy ty své klienty, které řadí do třídy "bystrý, mladý a slibný". Sotva jsem se svého bifteku dotkl, byl jsem úplně pohlcen vlastní originalitou. Doširoka jsem rozhazoval rukama a vyprávěl jsem Harrymu o zápletky další povídky z mého seriálu o pirátu Haroldovi.

Jedno z Carpisových pravidel bylo jíst pomalu a u jídla mluvit co nejméně. Často se na chvíli odmlčel a rozvažoval, než odpověděl nebo učinil nějakou poznámku. Právě proto jsem nebyl schopný určit, kdy ke změně došlo. Všiml jsem si, že se mu na tváři objevil nesmírně užaslý výraz a vidlička plná tajemství šéfkuchaře mu znehybněla na půl cesty k ústům. Pozorně upíral oči mým směrem, ale když jsem se na sedadle posunul, všiml jsem si, že mě očima nesleduje.

Už jsem se nikdy nedozvěděl, co si Harry o mé povídce myslí. Pokud ji mám zhodnotit sám, byla to výborná povídka. Přirozeně, že jsem ji už nikdy nenapsal.

O něco později mě časně ráno jednoho praštěného dne probudilo bušení na dveře. S očima napůl zalepenými spánkem jsem šel otevřít a ocitl jsem se tváří v tvář dvěma velice škrobeným vojenským policistům.

"Jste Daniel Brand, spisovatel sci-fi?" zeptal se ten větší.

"Ano, to znamená science fiction, víte? Já ale píšu i jiné věci..."

Mluvil jsem jen podvědomě. Tady mně ve dveřích stáli dva empíci a já jsem je kmil jednou z těch automatických odpovědí, které jsem používal na večírcích a koktejlech. Jak se prodat co nejúspěšněji.

"Tak promiňte, pane. Science fiction. Budu si to pamatovat," pokýval hlavou. "Pane Brande, máme příkaz požádat vás, abyste šel s námi. Byl jste na základě předchozí dohody povolán do činné služby v Úřadu pro řízení krizových situací."

Musel jsem vypadat jako manekýn z výlohy. Jediné, co jsem z toho všeho pochopil bylo, že mě mají ti ostří hoši s pistolemi odvést bůhví kam... A to tak brzo, že jsem si nestačil ani vypít svůj ranní pomerančový džus!

V této chvíli by můj hrdina vytáhl laserovou pistoli... nebo by začal mluvit hodně nahlas, aby mohl automaticky dveřník později tlumočit jeho nejlepšímu příteli, co se stalo. Nebo by své věznítele neohroženě odzbrojil a prchl by světlíkovým okénkem v koupelně.

Já jsem tato ohraná klišé nahradil tím, že jsem zahuhlal: "Kam že jsem to byl povolán?"

"Byl jste povolán do činné služby v Úřadu pro řízení krizových situací, pane. Dostáváte roční služební plat a vaše jméno a adresa jsou vedeny na seznamu specializovaných poradců pro případ neočekávaných, ale možných událostí. Jistě si to vybavíte, pane?!"

Ať mi nikdo nevykládá, že ošklivý obr nedovede vypouštět z úst pravé perly.

Nakonec jsem ustoupil. Ten balík, o kterém mluvil, bylo celých sto dolarů za rok a z toho ještě dostával deset procent

Lany, protože to byl jeho nápad a on mě taky skoro přinutil tu smlouvu podepsat. Já jsem se naopak zavázal k tomu, že přispěchám své zemi na pomoc radou v případě, že by u nás přistáli zelení mužičkové nebo z moře vylezli dinosauři nebo co já vím... Taky jsem slibil, že kdybych se náhodou stěhoval, hodím jednomu desátníkovi do podzemí Pentagonu kartičku s novou adresou. Ten program figuroval v rozpočtu už dvacet let, což měl na svědomí jeden z našich minulých prezidentů, posedlý prací. Jednou zjistil, že Spojené státy nemají ani předběžný plán pro případ, že by někdo objevil obrovskou kometu, ohrožující Zemi nebo tak podobně. Já osobně si myslím, že na založení fondu použil peníze, které ukradl z fondu na údržbu Bílého domu.

"Tak oni mě tam potřebují!" řekl jsem

"Jo, pane," potvrdil ten moudrý kyklop. "Že byste se oblékl, jestli vám to nevadí...?"

Dovolili mi, abych si vzal kufřík a kartáček na zuby. Zbytek prý mi bude obstarán, až se připojím ke krizovému týmu.

Když jsme vycházeli z našeho domu, viděli jsme dvě sanitky, které odvážely další dvě oběti pomkomu. Přihlízející se vůbec netvářili znuděně, jak bývalo u New-Yorčanů zvykem. Na první pohled bylo vidět, že mají strach.

"Jistě budu ve stejném týmu s Carlem Saganem?" zeptal jsem se, když mě empíci cpali co zeleného vládního Plymouthu.

"Ne, pane," odpověděl mi ten, co měl větší slovní zásobu. "Pokud se nemýlím, on už patří k obětem. Jako jediného přeživajícího poradce s příslušnou kvalifikací vybral počítač vás. Vezeme vás teď do střediska John Hopkins, kde sídlí hlavní lékařský tým. Už vás tam čekají."

A tak jsem se stal velikým hlavounem ve výzkumu pomkomu, neboli pomalé smrti. Počítač vybral právě mě. Vzpomínám si, jak jsem si tehdy pomyslel, že oběti pomkomu muselo být strašně moc, když musela ta nešťastná mašina hrábnout tak hluboko.

Nemocnice byla jediný zmatek. Jednotky dlouhodobé péče začínaly praskat ve švech, jak byly přeplněny nehybnými lidmi.

Zbrojní skladiště a vysokohorské tělocvičny byl upraveny tak, aby mohly přijmout rostoucí počet obětí.

Příznaky byly děsivé.

Lékaři naslouchali srdečnímu tepu, jehož úder se v basové tónině táhl déle než minutu. Trápili se nad očima, které odmítaly mrknout, ale přesto zůstávaly příslušně vlhké. Zoufali si nad encefalogramy, kde se vrcholky křivek daly počítat od jednotlivých neuronových záchvěvů po složitý vzorec - i který byl normální.

Co nás však nejvíc znepokojovalo, byl výraz obličejů jednotlivých pacientů. Při své sošné nehybnosti nebyl na žádném z nich výraz chladné prázdnoty, jak by se dalo u katatoniků očekávat. O uklidňujícím spánku nemohlo být ani řeči. Místo toho se na tváři většiny obětí postupně objevil nehybný výraz jakéhosi uvědomělého zděšení.

Název "pomkom" byl pro nemoc použit, když bylo zjištěno, že si pacienti zachovali jakousi periferní schopnost pohybu. Když byli ponecháni celou noc bez dozoru, byli často ráno nalezeni ve vzpřímené poloze nedaleko lůžka, jako sochy mužů a žen, kteří jsou na odchodu. Tu a tam byly dokonce ráno nalezeny dvojice, které se k sobě otáčely ze sousedních postelí, dívaly se jeden na druhého a jeden či oba měli otevřená ústa v jakousi groteskní parodii rozhovoru.

Když jsem dorazil do štábu byl už nemocí zasažen každý dvoustý obyvatel země. O měsíc později už byl poměr 1:55, Bylo téměř nemožné pečovat a hlídat tolik nemocných. Nitrožilní výživa už dohnala možnosti lékařských zařízení na hranice možností.

Tak vypadala situace ten den, kdy jsme s doktorkou Hunterovou vešli s výsledky našich výzkumů do sálu, kde se měla konat schůze Úkolového seskupení. Otevřel jsem Hunterové dveře, ale nedoprovázel jsem ji do čela stolu. Po necelém měsíci pobytu jsem tady byl přece jen cizí element... navzdory pravomocem i důvěře, kterými mě poctily počítače ÚRKŠ.

Hunterová potěškala nad leštěným dubovým stolem štůsek papírů popsaný poznámkami a pokreslený obrázky.

"Tohle všechno jsou výplody našich pacientů!" prohlásila. Pak poslala štůsek po leštěné desce jako barman posílá sklenici a namísto vlhké stopy za ním zůstávala neuspořádaná cestička rozházených papírů. Doktoři si z nich vybírali a prohlíželi je.

Hunterová znovu oslovila shromáždění a přitom ukázala na mne.

"Dovedete si alespoň někteří z vás představit, kolik nás to s Brandem stálo úsilí a nervů, než jsme vás přesvědčili, abyste některé z obětí ponechali o samotě jen s papírem a tužkou? No, tak tohle jsou výsledky toho pokusu. Když nejsou obtěžováni, zhotovili tyhle písemnosti!"

Většina z těch škrabanic byla patetická - takový ten styl, který může napsat normální člověk, když jej dlouho ponecháte v naprosté samotě a zvláště bude-li přitom navíc obtěžován nepostižitelnými a zlomyslnými silami.

Jeden list byl ale jiný. Zpráva byla jasná, i když spěšná, napsaná tiskacím písmem. Ve čtyřech zřetelně čitelných řádcích tam stálo toto:

KDO JSTE?

MLUVÍTE ANGLICKY?

NEHCEME VÁM UBLÍŽIT!

PROSÍM, ODPOVĚZTE POMAL

Zprávě chyběl konec. Hunterová shromáždění vysvětlila, že sestra, znepokojená tím, že pacient nemá už dva dny převlečené lůžko, se rozhodla zakročit, a tak způsobila, že poslední věta nebyla dokončena.

Celá společnost pohlížela užasle střídavě na Hunterovou a na mě.

"Copak to není jasné?" vykřikl jsem v bezmocném zoufalství. "Tehle člověk je prostě inteligentní a trpělivý. S výjimečnou cílevědomostí se pokusil dát dohromady co nejkratší zprávu v časovém úseku, který se mu musel zdát pouhým okamžikem. Pokusil se dorozumět s těmi neviditelnými a všemocnými bytostmi, které ho vězní! Z jeho pohledu

se pohybujeme příliš rychle, tak rychle, že nás prostě nevidí. Myslí si pravděpodobně, že jsme mimozemšťané. Jak jinak by si logicky vysvětlil, co se s ním děje?"

"V jedné chvíli jde po ulici. Pak se mu všechno zamíchá a on zjistí, že leží v nemocniční posteli. Každých pár vteřin s ním něco cloumá a dloube do něj, tatáž síla mu každou chvíli násilím upraví polohu končetin a kontroluje každý jeho pohyb!"

Jeden z obstarožních katastrofistů se poškrabal za uchem. "Chcete tím snad říci, že tihle nehybní jedinci vůbec nejsou nemocní? Že jsou úplně normální, ale příšerně zpomalení?"

Vrhl jsem zoufalý pohled na Hunterovou. Přesně tohle jsme se jim pokoušeli natlouci do hlav poslední dva týdny.

Hunterová ho přerušila. Myslím si, že chtěla zabránit tomu, abych při své výbušné povaze celé věci neublížil.

"Ano," odpověděla. "A to nás zákonitě přivádí k tomu, že tato epidemie není vůbec problém lékařský, ale takový, kterému by se měli věnovat především fyzikové a pravděpodobně i psychiatři a knězi. Možná dokonce také spisovatelé sci-fi."

Zašklebil jsem se na ni, ale držel jsem zobák.

Bylo jí jasné, že toho je na ty ctihodné vědce trochu moc najednou, takže sebou mrskla, aby jim na to naservírovala cukrovou polevu.

"S tím také souvisí náš nápad, dámy a pánové, který nabízí možnost, jak zabránit krizi, která, jak dobře víte, je jinak neodvratná. Mám na mysli nedostatek lůžek a k smrti přepracovaný personál. Ta myšlenka, pokud si na ni samozřejmě zvyknete, je velice svůdná..."

Měla samozřejmě pravdu, a to ve všech bodech. Okamžitý problém péče a ošetřování by tak byl ihned vyřešen. Ve skutečnosti by to bylo v nejvyšší čas. Protože zatímco jsme vedli tuhle diskusi, snášela se na nás další pohroma.

Nové úkazy začaly asi měsíc po vyřešených potížích s epidemií pomkomu řadou velice podivných úmrtí, či spíš "zmizení". Lidé prostě a jednoduše zmizeli. Prokazatelně.

První kanadské žertíky se také objevily teprve po tom, co bylo zaznamenáno první zmizení.

Na psacích stolech škrobených starších úředníků se začali jako teleportování objevovat štěkající psi. Muži i ženy jdoucí po ulici náhle zjistili, že jim mrknutím oka zmizely šaty, jakoby se jim odpařily z těla. Po celém městě se ozývaly zvonky poplašných signálů a i v těch nejdražších restauracích se ztrácely vybrané lahůdky přímo z talířů.

Stalo se i několik ošklivých katastrof. Ta nejhorší z nich byla zřícení dopravního letadla. Když bylo po startu necelé tři metry ve vzduchu, chytil ho někdo za zadní podvozek do lasa z ocelového lana. Nikdo přitom nic nezpозoroval a nikdo také nepochopil, jaký to mělo smysl.

Z veřejných míst a prostranství také zmizel velký počet proslulých a krásných žen, které byly většinou nalezeny o pár minut později. Objevovaly se na nejrůznějších místech, častokrát poškrábané a nepamatovaly si nic jiného, než jakýsi rozmazaný záblesk.

Některé lidi, kteří patřili k nepřítelům některých "zmizelých", potkaly dost ošklivé nehody. Mám na mysli také pár politiků, ale především téměř všechny bosse organizovaného zločinu.

Ve světle teorie, na které jsme teď pracovali, jsme však byli spíš udiveni tím, jak málo škod bylo napácháno. Zvláště, vezmeme-li v potaz to, čeho byli "mizející" schopni, a jejich počet, který se stále zvyšoval.

Poplachová zařízení například často dovedla pátrající pouze k potvrzení toho, že někdo čenichal okolo. Málokdy se něco ztratilo. Obvyklejší zloději se často náhle objevili přímo ve vězení. Alespoň tak se to většinou jevílo užaslé policii.

Odpustíte mi určitou jízlivost, když se vyjádřím asi tak, že průměrný občan nebyl nikterak nadšený, že k jeho strachu z epidemie pomkomu teď přibýly tyhle další nepříjemnosti?

Člověk na ulici se mohl kdykoliv stát obětí jakési neznámé síly, která mu mohla právě tak dobře nasypat za límec svědící prášek nebo pustit užovku do kalhot. Proto se na tvářích většiny lidí postupně usadil právě takový poplašený výraz, jaký jsme byli zvyklí vidat na tvářích našich pacientů ve středisku John Hopkins.

Zapojili jsme samozřejmě fyziky a psychiky a mystiky a spisovatele sci-fi. Skoro se pozabýjeli mezi sebou, když se dohadovali o tom, kdo bude mít přednost se svými teoriemi, ale nakonec se všichni shodli na jednom: To, co tady všechny obtěžuje a děsí, vzniklo proto, že vznikl příšerný bordel v čase!

Paráda. My s Hunterovou už jsme na to taky přišli.

Všem se nesmírně ulevilo, když se zjistilo, že naše teorie řešení problému s pomkomu skutečně funguje i v praxi. Místo aby se někdo o ty lidi staral jako o nemocné, prostě jsme je přestali omezovat a nechali je, aby si vedli nemocnice sami.

Brzo byly pro jejich potřebu vyčleněny celé vesnice. Jejich hranice hlídali empíci a jednou za týden nebo dva tudy prošli kontrolní inspektoři, aby zjistili, jak věci pokračují a také, aby tam dodali potraviny. Jinak začali pomkomové po krátkém čase perfektně spolupracovat.

Města Pomalých byla docela strašidelná místa, to musím přiznat. Ti, kterým byla povolena návštěva, se často cítili, jako by přišli do galerie, vystavující výtvořky šileného umělce. Všude bylo vidět nehybné lidi při těch nejobyčejnějších činnostech: vařili jídlo, jedli... Když tentýž návštěvník přišel znovu za týden, mohl je zastihnout právě při mytí nádobí.

Kdyby byl právě tak snadný problém zmizelých!

Přinesli jsme si s Hunterovou překližkový stůl a psací stroj pod největší plakátovací plochu ve městě. Najali jsme dva písmomalíře, kteří byli proslulí svou rychlostí a řekli jsme jim, jaký vzkaz mají napsat.

Když jsme dostali tenhle nápad, došlo nám současně, že nesmíme ztratit ani okamžik. Ztracená minuta znamenala pro zmizelého ztracený celý den. Ale i tak vám řeknu, že toho okamžiku, ve kterém jsem při odchodu z bytu sebral láhev skotské, mi líto nebylo. Teď, když jsme seděli pod plakátovací plochou, jsem si z ní pořádně přihnul a podal ji Hunterové. Přitom jsme pozorovali písmomalíře, kteří psali:

ZMIZELÍ, SPOJTE SE S NÁMI!

Sotva byl tento řádek dopsán, cítili jsme, tedy já, Hunterová i písmomalíři, že na nás zmizely šaty. Já jsem přitom měl

pálivý pocit, jakoby mi někdo třel ruce i nohy velice jemným skelným papírem. Hunterová vyskočila a vykřikla.

No, nebylo to přesně to, co jsme měli na mysli pod slovem kontakt, ale aspoň něco.

Písmomalíře jsem varoval už předtím, že se něco podobného může stát. Byl jsem na ty hochy pyšný. Nejdřív byli trochu překvapení, ale pak se vrátili zpět k práci a psali dál naši zprávu tak, jak je pánbůh stvořil;

Další řádek zněl:

MLUVTE! BUĎTE OHLEDUPLNÍ! I MY BEREME OHLEDY NA POMKOMY! JSME PŘIPRAVENI...

Dřív než stačili dokončit tuhle řádku, zamíhalo se to kolem a stali jsme se oběťmi další činnosti. Mžíkem jsem měl hlavu vystříhanou dohola. Nádherné poprsí doktorky Hunterové někdo natřel ve zlomku vteřiny zářivou modří, právě tak jako... jaksi... jistě části mého těla. Celý vír poznámek naškrábaných na papírech se zvedl ze štůsku vedle psacího stroje. Vzkazy se objevovaly a mizely před mýma očima tak rychle, že jsem stačil postřehnout právě to, že se jedná o popsaný papír,

Pak byl náhle tenhle papírový zmatek během dvou minut přerušen. Na zlomeček vteřiny jsem zahlédl na chodníku ležet několik nehybných postav. Ty vzápětí zmizely. V téže okamžiku jsem ucítil, jak mi vyletěly ruce nahoru a z ničeho nic jsem byl opět oblečený.

Papírová bouře začala znovu, o něco pomaleji a v klidnějším duchu, odhadl bych, že jsme byli zachráněni před první skupinou zmizelých skupinou druhou, která byla mnohem zodpovědnější.

Nejrychleji, jak jsem dovedl, jsem naklepal na stroji:

ZORGANIZUJTE SE! VZKAZY NÁM DRŽTE PŘED OČIMA DÉLE! JSEM POVĚŘEN, JMÉNEM KRIZOVÉHO ŠTÁBU POTVRDIT VÁMI ZVOLENOU OSOBU JAKO

List papíru zmizel, ale vzápětí se objevil znovu. Slova vámi zvolenou osobu byla přeškrtnuta a pod nimi bylo dopsáno jméno "HERMAN WUNKLER".

Asi dvě vteřiny jsem přemýšlel. Pro Hermana Wunklera to musela být alespoň hodina.

Věděl jsem, že to jméno patří profesoru filosofie na Crosstownské universitě. Když zmizel, bylo mu už přes padesát a měl pověst bystrého učitele.

A to bylo, pokud jde o mně, přesně to, co jsme potřebovali. Dopsal jsem na stroji pověření, které opravňovalo Wunklera k tomu, aby zorganizoval v čase zmizelých duplicitní systém normálních vládních úřadů, které měly mimo jiné zaručit nám, normálním, určitou ochranu a zároveň vybízet skupinu Zrychlených, aby s námi konzultovala tak často, jak je to jen možné.

Když jsem dopsal poslední tečku, ocitlo se mi v ruce pero a jeho špička mířila k pravému dolnímu rohu papíru. Rychle jsem podepsal. Jestli mě byl Wunkler ochotný pozorovat celou tu dobu, měl už kolem jistě celou skupinu pomocníků. Bylo pro ně jistě maličkostí ve zlomku našeho času navštívit a prohledat příslušný vládní úřad a ověřit si mé pravomoci.

Odpočítal jsem v duchu řádku vteřin a natáhl jsem k Hunterové ruku se vztyčeným palcem. Naprosto neúředně se na mě usmála.

Než jsem dopočítal do osmi, ocitlo se náhle v mé levé ruce vychlazené pivo a v pravé zapálený doutník mé oblíbené značky. Doktorka Hunterová byla maličko vyvedena z míry, když zmizel náš překližkový stoleček a na jeho místě se objevil masivní mahagonový psací stůl a když skládací židličky, na kterých jsme seděli, byly nahrazeny pohodlnými klubovkami.

S pestrobarevným slunečníkem nad hlavou jsme pak následující hodinu strávili s Hunterovou rychločtením hlášení, která se nám objevovala před očima jako bleskové obrazy. Rychle jsme ovládli techniku odpovědi, kdy mrknutí levého a pravého oka nahrazovalo slova ano a ne.

Během necelé stovky minut jsme měli novou organizaci společnosti a její řád. Jakoby kouzlem všechny kanadské žertíky na celém území států ustaly.

Přirozeně, že jsme museli přehodnotit všechny fyzikální zákony.

Podle všech známých teorií a zákonů by museli Rychlíci (jak se brzy začalo zmizelým říkat) v souvislosti s mnohanásobně zrychleným metabolismem shořet. A to jsme pominuli teplo, které vznikalo při jejich pohybu třením o vzduch! Pomalíci (jak se teď říkalo pomkonům) by se měli zřítit k zemi pokaždé, kdy zvedali nohu, aby udělali další krok.

Prostě, když jste hledali, našli jste takových nepochopitelných nelogičností spoustu.

Potom jsme si věci pomalu utřídili. Další a další lidé se měnili na Rychlíky či Pomalíky. Začali jsme města rozdělovat na zóny, vyhrazené obyvatelům s tou kterou rychlostí. Rozvinula se ekonomie výměnného obchodu a pro jednání se používaly počítače.

Počítali jsme s tím, že Rychlíci budou působit částečně jako bezpečnostní složka a to skutečně fungovalo. Hlídaly nás skupiny rychlých policistů. Týmy rychlých hasičů nás chránily před požáry.

Hunterová v tom však nebyla příliš optimistická a já jsem celkem chápal proč. Nehrozí nebezpečí, že se za téhle situace vyvinou tři odlišné lidské rasy? Ve které generaci dojde k tomu, že Rychlíci zapomenou na své příbuzenství s normálními a ti na své příbuzenství s Pomalíky?

Mohli jsme o tom, ona a já, přemýšlet jen pár měsíců. Brzo jsme "odshora" dostali zprávu, že profesor Wunkler zemřel ve věku stodvou let. Nedlouho potom nás informoval počítač o tom, že se mezi našimi rychlými bratráčky šíří panika.

Prísahám, že nás ani v duchu nenapadlo, že celý proces může pokračovat!

Určitá část Rychlíků se v čase začala pohybovat ještě rychleji! Znovu se začaly objevovat kanadské žertíky, jejichž oběťmi však tentokrát byli jen "obyčejní Rychlíci". Nová skupina, Superrychlíci, pokládala za nudné obtěžovat sochy, které nebyly schopny na takový žertík za života Superrychlíka vůbec zareagovat. Proto nechávali normální a Pomalíky na pokoji.

Museli jsme vytvořit novou terminologii. Další časovou hladinu Rychlíků jsme nazvali rychlostopa II. Trvalo to roky

našeho času, než se našim příbuzným z rychlostopy I podařilo dosáhnout takové dohody, jako jsme my s Hunterovou uzavřeli s nimi. Pak se naše města dělila na čtvrtiny.

Pěkná řádka vědců, kteří si mysleli, že přišli na to, co se děje, se zbláznila, jiní spáchali sebevraždu a ti nejrozumnější tise změnili zaměstnání.

Zabýval jsem se v myšlenkách možnostech, že se kdysi vesmír opravdu točil okolo Země... Ti pradávni filosofové měli pravdu, když takto znázorňovali skutečnost na svých neohrabaných modelech, vytvořených z křišťálových koulí a špendlíky propíchané sametové oblohy. Možná, že až jednou lidstvo pochopí, jaké síly ho skutečně spoutávají, a zjistí, jakými pravidly se tyto síly řídí, bude zklamáno tím, jak snadno a výhodně může rozšířit hranice svých možností.

Máme už s Hunterovou tři děti. Zvláštní shodou okolností se nám podařilo to, po čem tajně touží každý rodič, který miluje své děti. Emma, Cassandra a Abel představují celou přehršli splněných snů.

Abel je náš nejstarší. Bylo mu dvanáct, když byl transformován do rychlostopy I. Bylo to celé tři týdny předtím, než totéž potkalo jeho sestru Cassandru a mě s Hunterovou.

Během těch tří týdnů ho vychovali jacísi hodní lidé a stal se z něj pořádný muž - silný, inteligentní a laskavý. Když jsme jej našli, představil nás našim skoro dospělým vnoučatům.

Řekl jsem už, že Cassandra se transformovala s námi? Ano, je to úžasné dítě. Je s ní spousta legrace a každou chvíli nám připraví nějaké překvapení. Je protivná i okouzující a roste nám jako z vody. Hunterová i já věříme, že s námi zůstane stále, nebo alespoň než dospěje.

Emma byla z našich dětí nejhezčí. "Byla" je nevhodné slovo, protože celý zbytek našeho života už zůstane krásným sedmiletým děvčátkem. Když jsme byli transformováni, zůstala u normálních. Nikdo nezná způsob, jak ovlivnit přesun v časových pásmech, a tak jsme se s tím museli smířit.

Nevadí. Člověk to začne brát z filozofického nadhledu. Přišpendlili jsme jí na svetřík dopis a odnesli jsme ji do rodiny našich dobrých přátel, Nealových. Hodnější lidi by člověk těžko hledal. Čas od času si tam zaskočíme, abychom se na ni podívali. Ať dělá cokoliv, má vždy pečlivě učešané vlásky, dokonce i tehdy, když skáče přes švihadlo. Hunterová na tom trvá. Bojím se, jestli se jí moc nemícháme do života, ale dobře vím, že Emma je ráda, když nás cítí okolo. Pro ni budeme "okolo" tak krátce!

Kromě toho teď dochází k přechodům oběma směry, i když je to proces zcela náhodný. Možná, že jednoho dne opustí Emmička hlavní časovou linii a budeme zase všichni pohromadě.

Která časová linie je vlastně ta hlavní? Kdož ví. Pokoušeli jsme se to nějak uhlídat, ale můžeme si být jisti? Jakým přístrojem by se daly měřit změny času?

Naše obavy z tyranie Rychlíků se ukázaly jako zbytečné. Z pohledu těch, kteří jsou v "rychlejších" časových pásmech, vznikají nové časové proudy skoro každou dekádu, což znamená, že z mého hlediska je to každých pár milisekund.

Není v tom absolutně žádná logika. A už vůbec ne podle starých hledisek a předpokladů. Ať je to jakkoliv, je dost lidí, kteří zabydlí i tato časová pásma a dost místa pro všechny.

Lidé vplouvali z jednoho časového proudu do druhého jako ryby, které žijí v různých proudech téže řeky. Některé strhl proud rychlý, jiní se pohybovali v pomalých tišinách u břehu. Obchodovali jsme a naše rodiny se míchaly. Vynálezy, které Rychlíci předávají "dolů" jsou úžasné, ale zdá se, že se u nás vždy najde něco dost cenného na to, aby je za to byli ochotni vyměnit. Za tím to vypadá, že všichni zůstáváme lidmi.

Jsem teď poradcem vlády rychlostopy I. Hrozně si mě tam považují. Asi tak, jako kdybych byl znovuvtělením Benjaminu Franklinu. Jdou tu na odbyt dokonce i moje vědeckofantastické knihy, i když zlatý věk toho žánru už je za námi.

My s Hunterovou neuděláme jeden bez druhého ani krok. Možná, že je to jenom domněnka, ale oba věříme jedné věci. Když ve chvíli, kdy cítíte přicházející časovou změnu, pevně obejmete toho, koho milujete, změni se vám čas oběma současně.

Alespoň doufám.

Dlouho a usilovně jsem o tom přemýšlel, zvlášť v době, kdy jsme spolu drželi strážní službu v některé z pomalejších sekcí.

Uvědomil jsem si také, že jsem se na věci naučil dívat jinak. Každé ráno vidím vycházet slunce. Když procházím pod stromem, kde mají hnízdo drozdi, mohou se staří ukřičet. Každý rok změni listí barvu a farmáři rychlostopy I sklídí úrodu.

Jak může být den dnem v každém časovém proudu? Zpívá mým rychlým a pomalým sousedům tentýž drozd?

A jak je možné, že se jednotlivé linie dále dělí? Nastane doba, kdy se časová smyčka uzavře? Kdy se nejpomalejší z Pomalíků setká s nejrychlejší z Rychlíků a pošle opačným směrem přehršli kanadských žertíků, které budou nabývat na síle a nechtutnosti při každém časovém přechodu?

Tak zní otázky, které byste si kladli pod vlivem staré logiky, ale já dnes vím, že jsou špatné. Protože řeka, to je legenda. Daleko od toho ledovce, ze kterého stékal ten jediný pramínek, který jsme znali, se všechny její proudy mísí a proplétají.

Jak jsme všichni domýšliví, v naší přizpůsobivosti. Tvrdíme, že všemu rozumíme; že jsme dokonce doma na té velké řece!

Ale ta je čím dál tím širší a hlubší.

A potom, tam vpředu, je moře.

přeložil Jan Kantůrek